

MIZÍM

Po celým dni se zase vracím a říkám si jak mně bylo by
Kdybych přestal věřit na sny a spoléhal se na náhody
Pak bych tě viděl zase v dálce,
jako tenkrát v matném světle se bát
A já bych řekl dej mi ruku, pojd' zavedu tě zpátky se smát

Proč mám padat vzhůru, když mám stoupat hloubš
Prožívat noční můru, když mám ve snech plout
Dostávat se stále jenom ze tvých pout,
sám sebou zmítat nad hladinou

Poslouchám srdce a mizím,
v noční dálce cesta těžká zdá se
Já nechci být jen klukem cizím,
ve dne do tmy vcházet na osud jen sázet
Oddávám se dál svým marným vizím,
už ani nevím, jak dlouho tě znám
Mám sen jen zasypat tě zlatem ryzím,
stejně tě v srdci teď mám

Chtěl bych jednou ráno probudit se vedle tebe, stačí jen říct
Stiskneš moji ruku v dlani a já přenesu tě, kam budeš chtít
Klidně obletíme celý svět i tam a zpět jen s tebou to vím
Těžší přestat je myslet na tebe než složit do sloky rým

Nestíhám se ptát sám sebe proč jen s tím
Nechci prát se sám být ve dne v noci stín
Dýchat volně já chci jenom to teď vím
a další ránu vážně neustojím

NOČNÍ HLÍDAČ

Rozpolcených karavanů spolykal jsem stín
A z roztopených pocitů poskládal si splín
Ve hvězdách načítám necht' se projeví můj stud
Právě tedka prožívá svou tichou dopolední smrt

Vídám tvé sny, i když je skrýváš
Uprostřed tmy koukám jak dýcháš
Skrze své rty démony smývám
Než se probudíš budu se dívat, jsem noční hlídač

Proplovat v souznění už je pasé
Přitažlivost života je v jeho pomíjivé kráse
Zaplácet skicy a ztrácet se v taktech
A v dvoulůžkovém pokoji dál žít v bezkontaktech

ULTIMÁTNÍ

Ráno se probouzím, jsi tady
Vedle mě usínáš s nahými zády
Vesmírem proletí tvé výčitky a mé snahy
Už zase ani jeden nevíme sirady

A pomoci nám nechtějí, jsme sami
Pakliže po nocích pokouší nás aby

Aby nám dali ještě čas
Když zase rozcházím se zas a zas a zas
Aby nám dali ještě čas
Když zase rozcházím se zas a zas a zas

Po ránu přichází zase ten pocit
Že zase náladu kazí ti kdosi a cosi a já asi
Snažím se zahnat pryč tyhle zlé časy
Země se stále otáčí kolem své osy

Ne, tak prosím ne, budeme sami
Naposled poprosím toho nahoře, aby

Tak prosím dej nám ještě čas
Když zase rozcházím se zas a zas a zas
Tak prosím dej nám ještě čas
Když zase rozcházím se zas a zas a zas

MŮJ PORTRÉT

Všechno co zbylo je tady se mnou a teď v tuhle chvíli
Ostatní schovalo se pod křídla, rýmy zahřívám tvé tělo
Není to málo, v mých očích svět už není černobílý
Má mnoho barev, zdá se, vidím víc ne, že by se mi chtělo

Jsem tímhle od přírody, počítej s tím

Hraju spíš doprovody a mývám splín
většinu času jsem s úsměvem na rtu
A nikdy nechci být ten, co kazí partu

Mám jednu výtku, nemám rád násilí, nechci se rvát
Poslouchám Sněžnou hlídku, a když vystrašíš mě, budu se bát
Občas jsem mimo, svou chybu přiznám, i když nevím to jistě
Uznávám etiku a věci chci do puntíku mít vždy na svém místě

Jsem tímhle od přírody až příliš sním
A do další sloky marně hledám rým
Pán Bůh mi v hudbě prý dal divokou kartu
Tak nepoženu svůj život do standardu

KAPITÁN GALAXIE

Jsi moje malá písečná poušť,
teď zpod konečků prstů, bez tebe sám
S nadějí v bedrech teď tahám svou cestu, kam dál se dám
Poslední samolepkou, kaňkou v mém památníku,
už nejsi tím, kým jsi bývala
Pod tvrdou slupkou ještě cítím ten cit,
ten tvůj jen z intrik zpráva utkaná

Chci chytit to rezavé štěstí Jen chytit to rezavé štěstí

Jsem kapitán galaxie, s vínem nikdy nerozlitým
Levá, či pravá pro mě kdesi žije, v přístavu v poušti:
Jednosměrné city
Zůstal jen mokrá dopis: Nevracej se ke mě prosím!
5 talířů neumytých Volám tvé jméno, nechci zažít pocit,
probudit se v noci a být sám

Tak to je to, co mi teď slepuje ústa,
popelník vysyp, vše je spravené
Zmatené signály zda jít, či zůstat,
říkám si po páté „Už radši ne!“
Snad k sobě ještě jednou najdeme cestu,
vím, že beze mě jsi ztracená
Sbalím si věci a dám sbohem městu a počkám si až do rána

CHCI TĚ MÍT

Na břehu spálím
Všechny své starý války stejně nevím jak dál
Jen těžko já vim, jak své pocity chápat mám
Tak pojd' dál k celému světu zády
Se obracet a říkat si že to bude fajn
Vybírat věčně pády, který stále někde potkávám

Přesto být svým vlastním pánem někde v nedohlednu zůstává
Čekám v noci na obloze hvězda nepadá, nedýchám
Tak pojd' zpátky proč se ptáš

Chci tě mít
Jak kolo života karty míchám v osudí
Jen mír a klid
Poznáš že jak hate a pýcha nestudí
Své lásky dáš mi teď pít
I přesto vím že chceš jen uloupit můj cit
Jak vodu do ohně lít
Je celkem zbytečné se snažit
Stejně vezmu si tě celou

Poslední známky
Svého života svírám marně vzpomínat dál
Na očích šátky, řekni kdo by ještě o to stál
S tebou mít, veliký sny a plány
Co se jak dým ve vítr změní nečekej dál
Že mi svůj soucit dáš mi a já rozteču jak z ledu král

Přesto něco v hlavě říká mi že budu si tě na stokrát
Celou pamatovat dokonale od hlavy až k patě vím,
Tak pojd' zpátky proč se ptáš

MRTVÉ MĚSTO

Chodím mrtvým městem a hledám svůj nový příběh
Zas nábřežím se procházím a čekám co mi v kartách výjde
Ve svých modrých plátěnkách a šedý košili,
ve který mě už nesčetněkrát oběsili

Chodím mrtvým městem a hledám svou pohádku
Chtěl bych ponechat si jeho starý život na památku
Chtěl bych neonové nápisy a květinové vozy
a jednou pro vždy jen pro radost se na nich vozit
Chodím mrtvým městem a hledám svůj nový příběh

Chodím mrtvým městem po okolí radosti,
A ten kdo tu zůstal dávno se dal na scestí
I já chci pálit mosty, ale škrtnout sirkou nejde
A až nadejde podzim tak ta slabost mě snad přejde
Věřím v tohle město nechci se dát na scestí

Chodím mrtvým městem a lapám po dechu,
Už čtyřicátou noc utápím se na suchu.
Je zvláštní kolik věcí se náhle stane tabu,
Tohle město má jenom jednu velkou vadu,
že v něm chodím ve společnosti mrtvých básníků
Sbohem mrtvé město, snad najdu svůj nový příběh

Řeklas: „Múzy nelítaj k člověku blízko”
Až přiletí příště já budu mít jisto.
V tom srpnovém zmaru se i nadále pletu
Na druhý den skládal jsem jen fraktály ze střepů.

Víš říkali mi andělé, že je jim to líto
A ať zavřu oči a zda slyším to ticho

Galerií prochází, za sluncem se otáčí,
ale žádný květ bez vody životu nestačí.
A básníkům bez pera, ve hvězdách se ztratila
s otravnou kšiltovkou vraženou do čela.

Držím se při zemi, na Tebe počkám si
Nepláču, směju se potajmu do kapsy

Víš říkali mi andělé, že je jim to líto
A ať zavřu oči a zda slyším to ticho.
A v okamžení, ty odlétáš pryč
Po probuzení hledám ten správný klíč, k odpovědím

VID

Její vid je dokonavý,
Mám pocit, že se neunaví,
vše vidí a vše zúročí a svůj děj ten vždycky dokončí

Její vid je dokonalý,
Padám na kolena, cítím se tak malý,
A slova padaj na stůl tak, abys nebyl schopen reagovat

Je psanou formou, když píše o ní básně,
Pod tíhou světa zdá se, že jí je tak krásně,

Nezkoušej ji oklamat, nezkoušej se s ní přít
Láska, smrt a život a mezitím je klid
Dlaně v pěsti, v opilosti, není už kam jít
Tak konečně jsi našel důvod, máš na měsíc co vít

Její vid není dokonaný,
Zůstává zde dokud se neunaví,
Ať její vláda pomine a korunovaný snad nezahyne.

Tvůj cit je odrovnaný,
Modrým sametem jsi omotaný,
vše vidí a vše zúročí a svůj děj snad brzy ukončí

NÁBŘEŽÍ

Po nábřeží setmělém,
procházím se probděle.
Půlnoční, pára nad městem,
srovnaná je s mým steskem.

Po stopách, rádoby pasáků
denní svit, mám na háku.
Svítání, ranní slunce svit,
nesnídám, zase budu bdít.

Pára se stává popelem,
láká mě vůně postele.
Pro nic žít to mě nebere,
svítání mě zas probere.

Po stopách tvých nočních mūr,
už musíš vstát, za chvíli bude půl.
Nábřeží, lampy, svíce, klid,
uvidíš, co se bude dít.

Svíce, chlad, kouzla, noční zář,
neboj se, ukaž svoji tvář.
Píseň zní, hraje pro tebe,
volání, jen tak do nebe.

PRODANÁ MÚZA

Sám nevím jak dál, jak žít tady
znám, ty díly z tvých šat a sháním Tě po nocích

Jen ty pod vodou dýcháš
a cítíš chuť slunce a siločar
co radí ti zůstat.

Má prodaná múza, tvá stržená blůza a zed',
co šepot náš ponese
ve fontánách, co nocí svítí a bojí se rána

Stár, bledý a sám, teď sním tady.
Znám ty stíny, však strach, teď hledí mi do očí

Jen ty, máš co si chtěla,
a já bez víry a naděje,
se snažím to ustát.

Má prodaná múza, tvá stržená blůza a zed',
co šepot náš ponese
ve fontánách, co nocí svítí a bojí se rána

5x

Potají jsem vepsaný v okrajích tvých pocitů,
ať nevíš, že jsem tu.

Neznají mne ani mí nejbližší,
chci strávit tvůj čas, až se vše utiší

Jedna vteřina co zbývá, do dvou hodin čas ubývá,
třetí minutu být s tebou, čtyři lístky co mě zebou,
pětkrát, mám se tě ptát?

Na otázky zda v poli snící, svíčka stále praskající hoří,
zda vůbec hoří, zda hořet má.

A zda v tvém krásném úsměvu, já pochopen a bez hněvu,
se můžu někde najít.

Jedna vteřina dobíhá, do dvou hodin moc nezbývá,
třetí minutu chci s tebou, čtyři lístky co se třesou,
pětkrát, mám chtít tě znát?

Ve strachu, že klopýtnu, já uvidím a procitnu
se bát, nesmím se bát.

A pak si všechny chvíle promítnu a odmítnutí odmítnu,
už dál nechci lhát.

Jedna vteřina co zbyla, od dvou hodin končí síla,
třetí minuta zde s tebou, čtyři lístky padly zimou,
pětkrát, mám tě rád!!

CHRÁM

V noci, když jsi plakala, byl čarodějnic slet,
já doma spal, Tvé lehké chutě znal jsem nazpaměť.
A v jeho křivých krocích, v nichž jasně hledáš cíl,
pak v koutě slzy roníš, už Ti zbývá jen pár chvil.

A Ty a On, Quasi rozezní svůj zvon.

Pro co stojí žít a za koho mám bojovat,
své viny ve tmě smýt a Tvým pohledům vzdorovat,
a vím, že získávám Tě stěží,
jako zvoník, od chrámu matky boží.

Pak přes den štěstím sršilas, já prohodil pár vět,
Tvůj pohled o mne zakopl, proměnil očí střet.
A v mých rovných krocích tys uviděla cíl,
k mé náruči jsi přičichla, nabyla nových sil

A on a já, Frolo z věže padá.

Pro co stojí žít a za koho mám bojovat,
své viny ve tmě smýt a Tvým pohledům vzdorovat,
a vím, že získávám Tě stěží,
jako zvoník, od chrámu matky.boží.

Že já a ty, společně v objetí, než zvon dozvoní

Než zvon dozvoní, Než zvon dozvoní
já vím . že získávám Tě stěží,
jako zvoník, od chrámu matky.boží.

ŽIJEM

Uléhám na plíce, jsem pro ni jediný.
Vždy v její náruči zanevřu na splíny.
Neházím kamenem, nejsem ten bez viny,
nehrát si s životem tak to je pro jiný!

Žijem jen jednou, tak začni se smát,
na cestě životem překážkám vzdorovat.
Tahle ta chvíle teď to je to pravé!
Smutek nám nechutná smát se je zdravé

Uprostřed stolu svíce zhasíná
na rána všerejší jen těžce vzpomínám.
Posledním vzpomínky jen stěží posbírám
všechny ty zážitky vstřebávat nestíhám!

Žijem jen jednou, tak začni se smát,
na cestě životem překážkám vzdorovat.
Tahle ta chvíle teď to je to pravé!
Smutek nám nechutná smát se je zdravé

NA VÁNOCE NIKDO NENÍ SÁM

Přichází zas, ten Vánoc čas
v peřinách ze sněhu, přivítám svou něhu.
Úzko je po setmění, nevnímáš kolem dění,
jen pojem pokoje, přemítáš co to je .

A tvá, je má, ta víra nám dá.
A on, je v nás, půjde to snáz, jsme dva.

První dojem splývá, když dárek pod stromkem se skrývá.
A v posteli je ustláno, křivdu nechej na ráno.
Tvá radost nocí svítí, když pravdu hledáš v pití,
a pravý Štědrý den je náhle unešen.

A tvá, je má, ta víra nám dá.
A on, je v nás, půjde to snáz, jsme dva.

Nezoufej, mám plán!
Na Vánoce nikdo, nikdo není sám!!!!